

A woman with dark hair and blue eyes, wearing a red dress, is the central figure. She is surrounded by a dense shower of red, pink, and yellow rose petals. Her hands are clasped near her face, and she has a soft, contemplative expression. The background is dark, making the petals and the woman stand out.

Lena Riečanová

...slasti a strasti jednej single

Nikdy mi nebolo
lepšie

KÖRUNA

Lena Riečanská

*N*ikdy mi nebolo lepšie

Copyright © Lena Riečanská 2014
Cover design © Vydavateľstvo Koruna 2014
Cover photo: © naty 0203, Fotky&Foto
Layout design © KORUNA
Slovak edition © Vydavateľstvo Koruna 2014

ISBN: 978-80-89681-47-1

Lena Riečanská

*N*ikdy mi nebolo lepšie
...slasti a strasti jednej single

koruna
VYDAVATELSTVO

*“Rodina, láska, priateľstvo – tri slová, ktoré ovplyvňujú
naše bytie...”*

1. KAPITOLA

„Dočerta, práve dnes musí pršať!“ hromžila Aneta a pridala do kroku. Vietor jej rozčuchal vlasy, dážd' ich úplne zmáčal. Ranné dielo bolo zničené. Jemné hnedé zlepenca jej liezli do očí. Mala nutkanie odhrnúť ich, ale plné ruky jej v tom bránili. Ona a igelitky?! To nešlo dokopy. Keby tušila, ako sa zvrtné počasie, nikdy by kolaudačnú párty svojho vytúženého bytu nenaplánovala na tento deň. Lenže prognózy meteorológov nič podobné nenapovedali a dnes predpoveď počasia nesledovala. Od rána mala hlavu plnú iných, dôležitejších vecí. Návštevy prijímala ojedinele, ale kolegovia už dlhšie provokovali, až vyprovokovali.

„Dobre, dobre, spravíme žúrku,“ súhlasila, pričom sa v kútku duše hnevala, že z toho nedokázala obratne vykorčuľovať. Nerada otvárala tajné komnaty svojho súkromia. V podstate bola introvert chrániaci si svoju vnútornú intimitu. Ale čo už narobí? Dnes bude hostiteľkou. Len sa nedat' zahanbiť! Práve kvôli tomu sa v daždi ťahala s igelitkami. V každej ruke niesla dve. Zarezávali sa jej do dlaní. Zlostila sa na Magdu. Nepatrila do tejto partie, napriek tomu ju Aneta pozvala. Potrebovala niekoho, kto pomôže s prípravami, a Magda bola na to úplne ako stvorená. Lenže, ako naschvál, poslala esemesku, že sa veľmi teší, ale bude meškať, lebo... bla, bla, bla.

Aneta konečne zastala pred bránou. Zákon schválnosti znova fungoval, nikto zo susedov nešiel. Nezostávalo iné, len hľadať kľúče. No kde vziať tretiu ruku? Keď videla vydaté susedy ovešané nákupmi, navyše popri sebe ťahajúce vreštiace decká, utvrdzovala sa, že toto skutočne nepotrebuje.

„Dnes by som zapadla,“ štipľavo sa zasmiala a bola rada, že nemá svedkov. Zvažovala, či tie tašky hodiť na zem, inak

kabelku neotvorí. Nakoniec zavesila dve igelitky na guľu dverí a kľúče vylovila. Priložila magnetický čip, dvere zabzučali, rýchlo ich pootvorila, strčila dnu jednu nohu a usilovala sa tašky zvesiť. Smola. Ich rukoväte sa zaplietli. Zlostne nimi trhla. To nemala robiť. Tenký igelit jednej povolil a obsah tašky sa rozkotúlal po zemi. Našťastie v nej boli len zelenina a ovocie. Bezradne pozerala za pomarančom rozbehnutým dolu chodníkom.

„Kašlem na teba! Pokojne si choď v tej pľušti na vandrovku. Nedonútiš ma naháňať ťa,“ zasyčala. Ostatné tašky položila pod poštové schránky, vyzliekla si značkový plášť a pozbierala doň zvyšok rozsypaného nákupu. Problémy pri výťahu sa opakovali. Nie a nie ho privolať.

„Dobrý deň, pani suseda, ale sa nám rozpršalo,“ ozvalo sa jej za chrbtom.

„*Veľmi duchaplná konverzácia,*“ v mysli sa uškrnula.

„Áno, rozpršalo,“ povedala nahlas. Aj ju štvalo, že ju sused vidí v takomto trápnom rozpoložení, aj sa tešila, že má kto otvoriť výťah. Potrpela si na imidž, ale dnes už rezignovala.

V byte len ledabolo vyzula topánky, spustila k nim provi-zórny batoh, tašky odniesla do kuchyne, až potom sa venovala zovňajšku. Keď pozrela do zrkadla, zhrozila sa. Strašiak proti škorcom v babkinej záhrade určite vyzeral lepšie. Narýchlo si vyšúchala vlasy uterákom, vráti sa k nim neskôr. Pozrela na hodinky. Má hodinu a pol času.

„Hodina príprava obložených mís, polhodina skrásľovanie. To by som mohla stihnúť,“ uškrnula sa na strašidlo v zrkadle. „Kulma a šminky to spravia,“ upokojovala samu seba.

„Fofrovala“ ako blázon. Lietala medzi špajzou, chladničkou a kuchynskou linkou. Našťastie kúpila všetko naporciované... Poslednú misu kládla v obývačke na príručný stolík, skontrolovala čas.

„Polhodina pre seba,“ spokojne si mľasla. V tom momente sa silno rozdrnčal zvonček pri bytových dverách. Nečakaný

zvuk ju vyrušil, strhla sa. „*To bude Magda*,“ pomyslela si. „Tiež mohla prísť skôr a nie teraz, keď je všetko nachystané,“ bez váhania otvorila dvere.

„Pod’ ďalej!“ zakričala, ani na prichádzajúceho poriadne nepozrela, ponáhľala sa do kúpeľne.

„Mala by si dávať väčší pozor, mohol by ťa niekto ukradnúť,“ ozval sa mužský hlas.

„Naša Anet by votrelca rýchlo spacificovala,“ ironizoval druhý hlas.

Až vtedy sa otočila.

„Čo tu tak skoro robíte, nemáte hodinky? Ja, že ide kamoška.“

„To je teda privítanie. Mimochodom máš dobrý účes,“ uškrnul sa Fero.

„Ako keby si práve vyliezla z postele. Nevyrušili sme ťa náhodou?“ pridala sa Miro.

„Nie z postele, ale z kuchyne. A píš si, že vyrušili. Ale čo už s vami? Vyzlečte sa, choďte do izby, hneď som pri vás.“

Keď konečne prezlečená a s ako-tak upravenými vlasmi vošla do obývačky, skoro odpadla. Tí dvaja tam stáli ako ich Boh stvoril. Vlastne Fero mal na krku kravatu a Miro na nohách ponožky. Aneta zostala stáť vo dverách a pozerala ako vyjavená.

„To, to... čo má byť?“ vykoktala, na viac sa nezmohla.

„Hahaha... povedala si, že sa máme vyzliecť, tak sme sa vyzliekli!“ rehotali sa ako blázni. „Či?“

Až teraz si všimla, že sú pripití.

„Debili sprostí!“ rozkričala sa. „Tak som to nemyslela...“ zúrila. Tvár jej sčervenala. Ten horúci pocit dôverne poznala a vedela, že jej tvár v takých chvíľach pripomína prezretú rajčinu.

„V momente sa oblečte, lebo vás vystrčím za dvere a šaty poletia z balkóna!“ skríkla a schmatla ktoréhosi nohavice.

„Neblbni, neblbni, mysleli sme, že si správny kamoš a taký-to žartík ťa rozveselí,“ mleli jeden cez druhého a neprestávali sa rehotať. Lenže Anete nečakaná epizóda nepripadala zábavná. Každú chvíľu mohli prísť ďalší hostia a nepotrebovala, aby

boli svedkami tohto incidentu. Na okamih si uvedomila, že ani nevie, či ju viac rozčertili obnažené telá, alebo jediné slovo. Vraj „*kamoš*“! Čo som ja pre nich aký kamoš? Toto by žiadnej z kolegyň neurobili. Vôbec nestála o to, aby ju brali ako seberovnú. Nevedela, kde robí chybu, že ju večne každý schopnejší chlap považuje za *kamoša*, búťľavú vľbu alebo poradkyňu v milostných problémoch s inými ženami.

Znova sa rozdrnčal zvonec.

„Padajte do kúpeľne a láskavo sa čo najrýchlejšie oblečte, lebo inak... Keď ste takí odvážni, môžeme vyskúšať, ktorý vták lepšie letí...“ otvorila okno a naznačila, že môžu skočiť. Zvonec sa rozdrnčal násťročivejšie. Aneta nervóznym gestikulovaním oboch donútila zrýchliť kroky. Fera dokonca postrčila, až pristál na umývadle, potom zlostne hodila za nimi posledné zvyšky pozbieraných šiat.

„Nech vám ani nenapadne tú kravinu zopakovať! Mimochodom, ani jeden sa nemáte čím chváliť,“ šplechla a rýchlo zatreskla dvere. Pre istotu by ich najradšej zamkla, lenže kľúč bol z vnútornej strany zámky.

„Moméééent, už idem,“ zakričala a bežala otvorit'. „Otec? Čo tu robíš?“

„Prišiel som pozrieť moju princeznú, jej nový byt a tuto...“ podával jej veľkú darčkovú tašku, „tu je kvalitný alkohol do barovej skrinky,“ povedal nonšalantne a naklonil otvor tašky spôsobom, aby mohla nahliadnuť. Jeho veľkopanské zvyky jej vždy išli na nervy. Teraz ten pocit znásobila neistota z dvoch bláznov zavretých v kúpeľni.

„Nemuselo byť, ale keď si priniesol, tak dobre,“ čiahla po darčeku. Uvedomila si, že bar plný značkového alkoholu vylepší jej imidž pred niektorými kolegami. „Ale mal si zavolať, dnes fakt nemám čas.“

„Počujem, že tu máš pánsku návštevu,“ pozrel smerom, odkiaľ vychádzali zvuky. V tom okamihu sa dvere rozleteli a Miro s Ferom vošli do predsieni. Rýchlym pohľadom skon-

trolovala ich zovňajšok. Nedá sa povedať, že by boli dokonalí, ale aspoň boli oblečení. Vydýchla si.

„To je tvoj...“ Miro chcel povedať „*nový frajer*“, ale skočila mu do reči:

„Áno, to je môj otec. Práve odchádza,“ pozrela na otca takým naliehavým pohľadom, že si nedovolil namietat', len pokrčil plecami, obom chalanom podal ruku a bral sa von. Aby si to náhodou nerozmyslel, Aneta ho vyprevadila až k výťahu.

„Dvaja nápadníci naraz? Ani jeden z nich ťa nie je hoden. Patríš do iného levelu, nezabudni, že máš na viac...“

„Sú to kolegovia a o chvíľu prídu ďalší. Aj ženy budú medzi nimi,“ nedala mu dopovedať. Nahnevalo ju, že hodnotí jej priateľov a dovoľuje si hovoriť do jej osobného života. Kde bol, keď potrebovala jeho lásku a radu? Dnes nech si ponaučenia nechá pre svoju mladú ženu. Možno ju ohúri autom, značkovými handrami a bezduchými rečami. Čím iným by ešte tak mohol? Aj keď sa snažil, vychádzalo z toho len: „*Chce starý mladým byť!*“, pousmiala sa nad svojimi myšlienkami. Tiež sa usmial.

„Vidím, že súhlasiš. Som rád, keď sa usmievaš. Máš pekný úsmev. Zdedila si ho po mne.“

Znova sa naštvála. Najradšej by sa mu vysmiala do tváre, ale zvolila menej nebezpečný spôsob malej vzbury. Zamračila sa najškaredšie ako vedela. „Nefandi si,“ zašomrala a bola rada, že na poschodí zastal výťah.

Pozrel na dcéru troška znechutene. „Dobre sa bav, dievča, prídem inokedy,“ šepol, chcel jej dať bozk na líce, ale rozmyslel si to. Nemal rád zamračené tváre. Práve preto opustil jej matku. Večne bola unavená, naštvaná a neustále sa mračila. A dookola bolo toľko krásnych, usmievavých a roztúžených náručí.

„Zmeň postoj, lebo odplašíš aj tých dvoch trpákov, čo máš ukrytých v byte,“ povedal stíšeným hlasom cez škáru zatvárajúcich sa dverí. Výraz jej tváre už našťastie nevidel.

Pri každom stretnutí ju zneistil a rozhádzal jej vnútro. Aneta chvíľu stála, naberala stratenú rovnováhu. Uvedomila si vyslovenú pravdu: „*Mala by som sa viac usmievať.*“ Muži milujú úsmevy. Je im jedno, či sú úprimné, alebo falošné. Ako ľahko sa dajú oklamať. Aj otec naletel na mačacie zlato a opustil poklad, ktorý ho doma netrpezlivo vyčkával. Považoval ju vôbec niekedy za svoj poklad? Asi skôr balvan na krku. Presne tieto slová vykričal matke prv, ako zlostne zatresol za sebou dvere, a viac do ich spoločného bytu nevstročil. „Ten kocúr naháňa mladé pipky,“ nariekala v ten deň mama pred susedou.

„Mama, veď nemáme kocúra ani pipky. Tak neplač,“ pritulila sa Aneta k jej kolenám.

„Chúďa dieťa,“ povedala suseda. Mama dcérku pohladila po vlasoch, utrela si slzy a poslala ju von za deťmi. Ani jedna nepovažovala to buchnutie dverí za definitívne. Ešte niekoľko rokov čakali, že sa otec so sklonenou hlavou vráti, bude sa kažať, chvíľku prosiť o odpustenie a potom sa budú všetci smiať do popuku. Ale smiech sa z ich bytu vytratil spolu s ním.

Na poschodí znova zastal výt'ah, priviezol ďalších hostí. Anetu ich príchod vytrhol zo zamyslenia. Vrátila sa do súčasnosti.

Už prišli všetci.

A predsa nie. Chýbal Peter. Jediný, na kom Anete z celej tej partie skutočne záležalo.

„*Slúbil, že príde. Dúfam, že sa mu nič nestalo,*“ prebehlo jej mysl'ou.

Peter bol džentlmen a najmä sa k nej správal ako k žene. Možno vycítil, že ju vzrušuje, že je pri ňom iná ako pri ostatných mužoch.

Keď sa jej idol konečne objavil, zábava bola v plnom prúde. Aneta ho vítala srdečnejšie ako ostatných a tentoraz nešetřila úprimnými úsmevmi. Len čo prestúpil prah dverí, spoza chrbta mu vykukla Magda. „Prekvapenieééé,“ neodpustila si jej typický žartík. „Predstav si, Anet, že sme tuto s Petrom išli jedným autobusom.“

„Tak už ste sa stihli zoznámiť?“ spýtala sa znechutne.

„Dost' humorne,“ štebotala Magda. „Keď sme vystúpili a stále kráčal za mnou, myslela som, že ma sleduje nejaký úchyl. Pred bránou mi zastal za chrptom, skoro som od ľaku odpadla. Skríkla som, nech dá pokoj, a len-len, že neutŕžil sprayom do očí,“ vysvetľovala.

„Nepravda! To ja som sa zľakol, že ma napadla zúrivá hysterka. Až vyslovenie tvojho mena ma zachránilo pred pazúrmí tejto čertice,“ kontroval Peter a pomáhal Magde z kabáta. Podvedome mu oči o čosi dlhšie zastali na jej výrazných krivkách. Nebola štíhla, ale ani tučná, presne akurát. Tak, ako sa to väčšine mužom páči.

„Prekárajú sa ako starí známi,“ pomyslela si Aneta a rýchlo nasmerovala Petra do obývačky.

„Máš nový účes?“ zdržala Magdu otázkou.

„Dobrý?“

„Troška extravagantný, ale svedčí ti,“ neochotne priznala Aneta a usilovala sa skryť závisť v hlase.

„Vieš, že som sa obávala, ako zareaguješ? Vždy mi záležalo na tvojom názore.“

„Vlastnoručné dielo?“

„Kdežeéé,“ zatiahla Magda so smiechom. „Už si videla, aby sa niekto sám takto perfektne ostrihal? Namiesto mikáda by som mala na hlave schodište.“

„Takže mikádo.“

„Áno, znova je in. Pozri,“ zvrtila sa a prstami prehrabla postupne prestrihané vlasy nad zátylkom. „Všimni si zväčšenie objemu v zadnej partii, dokonalosť prechodu do dlhšej, prednej časti a pri tom vzdušnosť celého účesu...“ nezaprela v sebe kaderníčku predvádzajúcu malé umelecké dielo.

„Aj melír je zaujímavý. Kto ti to...“

„Ruky samotného Gonzalesa...“ vyslovila skôr, ako stihla Aneta dokončiť otázku.

„To je kto?“ pozerala prekvapene Aneta.

„Panebože, Anet, kde žiješ? Baby z pol mesta chodia do jeho salóna v Ružovej doline. Vieš, kde? V tom novom exkluzívnom komplexe,“ položila otázku, aj si na ňu sama odpovedala.

„Dovolím si tvrdiť, že Gonzalesa pozná celé Slovensko. Minule predvádzal účesy v Teleráne. Vraj ho tam pozvali, lebo na Ples v opere vytvoril niektorým dámam na hlavách hotové zázraky. Ale ja ho poznám už oveľa dlhšie. Pred pár rokmi sme sa stretli na jednej súťaži v Taliansku. Vtedy pracoval u prestížneho talianskeho kaderníka. Keď počul, že tam zastupujem Slovensko, celý vytešený ma oslovil. Už vtedy sníval, že len čo sa naučí nejaké dobré ťahy, vráti sa domov a otvorí si vlastný salón...“

„Takže konkurencia.“

„Ani nie. Mne zákazníčky neodtiahol, ale sú medzi nami aj takí, čo mu úspech závidia...“

„Dobre, dobre,“ zastavila ju Aneta. „Poďme do izby, predstavím ťa ostatným kolegom, kým bez nás nevypijú celý bar.“

Magda vošla prvá. Jej slniečkovo žlté šaty akoby rozjasnili celú miestnosť. Jednoducho ovládala umenie byť stredobodom spoločnosti. Dnes jej na to stačila správne zvolená farba šiat. V pochmúrnom počasí žltá evokovala dobrú náladu a široký úsmev na jej tvári pripomínal tiež radostného smajlíka. Len vstúpila a už ju baby považovali za kamošku a chlapi sa nepriamo pretekali o jej priazeň.

Po prvom spoločnom prípitku sa Magdy ujali Fero s Mírom. Sršali humorom, chrlili veselé historky, vtipy súkali ako z rukáva. Aneta najskôr striehla, či nevyrukujú s rozprávaním o ich slávnom príchode, ale v pravej chvíli im nenápadným pohrozením päšťou zavrela ústa.

Otcov značkový alkohol žal úspech. Baby pred barovou skrinkou stáli s naširoko otvorenými očami, chalani obdivne hvízдали.

Peter si viac Magdu nevšimal. Aneta mu zverila úlohu hlavného barmana. Graciózne otváral fľaše, každý druh alkoholu okomentoval a napodiv ho vždy nalial do správnych pohárov. Očividne, aspoň orientačne poznal finančnú hodnotu otváraných fliaš a výrazom tváre preukazoval patričný obdiv. Občas žmurkol na Anetu s gestom zdvihnutého palca. Ochutnávka s jeho duchaplnými poznámkami nemala chybu. Nakoniec aj tak všetci prešli na lahodné talianske víno. Popíjali, zajedali a napodiv, nikto nebol opitý.

Aneta si predpisovo plnila úlohu hostiteľky. Raz bola v tom, raz v druhom hlúčiku. Baby ju nudili. Téma šaty, šminky, diéty... Nenápadne sa vzdialila. Inštinkt ju pritiahol do skupinky, v ktorej hlavný rečnícky prím zohrával Peter. Chvíľu ticho počúvala, potom sa rovnocenne zapojila do debaty.

„Haló, vážení!“ ozval sa škrekľavý hlas. Všetci spozorneli. „Poďme si zahrať nejakú hru,“ navrhla kolegyňa Katka.

„Dobrý nápad! Čo tak vadí-nevadí?“ reagoval Fero.

„No určite, vyzliekania už bolo na dnes dost!“ nerozmyslene zareagovala Aneta.

„Keď myslíš... Tak navrhni niečo lepšie,“ urazil sa Fero.

„Počkat', počkat', niečo mi uniklo?“ spozornela Katka. „Nemali by ste nám niečo vysvetliť? Alebo tu boli tajné orgie?“ nepríjemne sa zaškerila.

„Žiadne tajné orgie!“ Nebolo vyhnutia, Aneta podráždene vyličila príchod Fera a Mira. Radšej osobne, lebo tí dvaja by z toho urobili filmovú grotesku, a jej to pripadalo skôr ako zle zrežírovaná paródia kovbojky. Napriek tomu sa ostatní očividne bavili. Ešteže rozprávanie prerušil niekoho mobil. Aneta rýchlo zmenila tému.

„To kto má také otrasné zvonenie, koho telefón vydáva tento šialený zvuk?“

„No dovol', práve počúvaš áriu z opery... Vlastne som zabudla z ktorej... Ale to je jedno,“ vysvetľovala Magda a hrabala v kabelke.

„Áno, ja som,“ povedala po prijatí hovoru. „Nie, neprídem tak skoro. Si chorý? Nemôžeš ísť do obchodu a nemáš nič na jedenie? A čo ja s tým? Aha, dráždia ťa moje prsia v chladničke. Dobre, súhlasím, sú tvoje. Rob si s nimi, čo chceš! Ale zaplatíš a za ochotu pridáš čosi navyše! Dohodnuté. Moje prsia sú tvoje, už si ich a maj sa,“ ukončila hovor.

V miestnosti prepukol hurónsky smiech.

„Ani som si nevšimol, že máš prsia kdesi v chladničke,“ rozrehotal sa Miro. „Zdala si sa kompletná.“

„Blázon, to bolo o kuracích prsiach. Môj spolubývajúci dostal chrípku a jeho časť chladničky je prázdna. Zato v mojej našiel balíček kuracích prs, chce si spraviť vývar, či čo. Neriešim jeho žalúdok, len nech zaplatí, lebo zvyčajne mi ostatní zožerú zásoby a ja musím nútene držať diétu,“ obšírne vysvetľovala.

„Predsa by som si zahral vadí-nevadí, možno by sme narazili na tvoje silikóny,“ provokoval Fero.

„Tak sorry, páni, tieto sú pravé!“ vypla hrud’.

„Neverím! Fakt? To môže povedať hocikto. Takú dokonalosť musíš preukázať!“ pridal sa Miro.

„Páni, certifikáty pravosti sú bezpečne uložené v sejfě mojej podprsenky a tam aj zostanú! Musí vám stačiť moje slovo,“ žartovne ich odbila Magda. Celá partia reagovala smiechom na jej duchaplné odpovede.

„Tak hrajme niečo iné,“ znova niekto navrhol.

Hrali hru na remeslá.

Aneta si z misky vytiahla slovo učiteľka. Pantomimicky otvorila dvere, akože rozdávala papiere, pozrela na hodinky, zdvihnutým ukazovákom všetkým pohrozila, potom si založila okuliare, vážne cez ne pozerala. Hlavou krútila na všetky strany a nešetrla prísnyimi pohľadmi.

„Škúliš ako sova,“ rozosmial sa Fero. Ani netušil, na akú citlivú strunku brnkol.

„Všimol si to,“ prebehlo Anete mysl’ou.

Krátkozrakosť bola jej detskou morou, čo pretrvala do dospelosti. Stresy jej spôsobili hádky medzi rodičmi, ktorých sa nechtiac stala svedkom. Vždy, keď sa vadili, prudká výmena názorov končievala pri Anete. Mama otca často psychicky vydierala. Keď sa bral na ústup a nevedela ho ničím doma udržať, udrela na overenú strunu.

„Nič ti nehovorí starostlivosť o dcéru? Je to aj tvoje dieťa!“ zlostne kričala. „Rozmysli si, či pôjdeš za kamarátmi, alebo kam to vlastne chodíš...“

„Pracujem. Najlepšie kontakty sa získavajú pri dobrom víne. To si ešte nepočula?“

„Hahahááá,“ matka sa rozosmiala ako šialená. „Tieto báborky si nechaj pre tie pipky, čo ti ich žerú... Radšej svojej dcére prečítaj rozprávku, a nebalamuj ma nezmyselnými sprostosťami,“ kričala.

Dvere detskej izby sa potichu otvorili, malá Aneta v dlhej nočnej košielke zastala na ich prahu.

„Vidíš to nevinné dieťa?“ matka na ňu ukázala prstom. Schytila ju za plecia, mierne ňou potriasala, pritom ju nenápadne uštípla. Možno ho obmäkčia dcérine slzy.

Lenže malá sa nerozplakala, len sa od matky odtiahla a na obidvoch zazerala, ako najviac vedela. V tvári sa jej objavil vzdorovitý výraz, jemné vlasy rozčuchane viseli popri drobnej hlávke. V tej chvíli otcovi pripadala tragikomicky. V inej situácii by sa rozosmial, schytil ju do náručia a krútil by sa s ňou po kuchyni, kým by nevyčaril na jej perách úsmev. Teraz len vrátil nepríjemný smeč svojej žene.

„Áno, vidím, škúli ako ty! Aj vlasy má...“ hľadal výstižné slová. „Ako *ošťaná* slama,“ rozosmial sa. Potom, akoby sa len pomýlil, dodal: „Pardón, chcel som povedať, ako tvoja mama. A vôbec je celá po tvojej rodine,“ štekol.

Dieťa v náručí tuhšie zovrelo plyšového maca.

„Len jedno očko jej troška zabieha, to sa napraví,“ chlácholivým hlasom ju obraňovala matka. „Aj vlásky jej spevnejú,“ dodala.

Uvedomila si, že muž ju urazil hneď dvakrát. Raz za dcéru, druhý raz, že do toho zatiahol jej matku. Nahlas sa rozplakala. Malá Aneta sa jej vrhla okolo krku.

„Neplač, maminka, nechcel povedať ošŕaná, ale ocikaná. Však ocko? Však nebudeš používať neslušné slová, lebo mamička potom plače.“

Možno sa vtedy zahanbil, možno ani nie. To detská dušička neskúmala. Len cítila tuhé matkino objatie, ktoré bolelo, a začula hlasné buchnutie dverí.

Slovo „škúli“ jej zostalo kdesi v podvedomí ako čierny tieň.

„Héééj, tak čo vlastne znázorňuješ?“ vytrhol ju zo zamyslenia hlas ktoréhohosi kolegu. Rýchlo predstierala, že čosi píše na imaginárnu tabuľu, hrozí smejúcim sa žiakom, vyvoláva jedného po druhom, nakoniec všetkým píše vzdušné päťorky...

„Učiteľka!“ vykričla Magda. Vyslúžila si všeobecné ovácie. Nasledovala ona.

„Pastierka,“ skríkol Fero, ešte ani poriadne nezačala.

„Prečo?“ spýtala sa nechápavo.

„To je jasné, lebo krásne pasieš tie dve úžasné kozy! Len tak od radosti nadskakujú,“ rehotal sa a ostatní chalani spolu s ním.

„Ste blbí? Je to jasná tanečnica hip-hopu,“ tlmila ich kolegyňa Eva.

„Jáj, to zato jej proporcie skáču sem-hip, tam-hop...“ nezdržal sa komentáru Miro.

Tí dvaja už Anete riadne liezli na nervy. Len-len, že nevybuchla. Mala sto chutí vyhodit' ich. Pohľad na rozosmiateho Petra ju pribrzdil.

„Dobre, dobre, ide Eva,“ snažila sa vrátiť zábave pôvodnú tematiku. Evino povolanie nikto nevedel uhádnuť. Po pár nezdarených pokusoch Fero zakričal: „Krupiérka, určite je to krupiérka!“

„Áno, máš pravdu. Ako si na to prišiel? Hlavička,“ uznanlivo sa uškerila Eva. „Ideš. Som zvedavá, či si tiež taký vynalievavý,“ súrila ho.

Miro sa postavil do stredu miestnosti, nôtil akúsi odrhovačku a začal si pomaly rozopínať košeľu. Zvodne odhalil jedno rameno, potom druhé, vlnivými pohybmi zvliekol košeľu zo svojej hrude a za všeobecného potlesku ju nonšalantne hodil smerom k Magde.

„To má byť zas čo?“ Aneta už riadne soptila.

„Predsa striptér. To je tiež povolanie! Či?“ tváril sa Miro nevinne. „Chcel som len upozorniť, že baletky, čo tu predvádzajú baby, sú nudné.“

„Tiež som za oživenie zábavy,“ postavil sa na obranu kamaráta Fero. „Poďme radšej tancovať,“ navrhol a pustil muziku naplno.

Domáca pani sčervenela, ostatní si chytili uši, z bytu pod nimi sa ozvalo hlasné búchanie. Aneta už vôbec neskrývala, že by ich všetkých najradšej videla za dverami. Peter si všimol napätie v jej tvári, a tak rýchlo stlmil hudbu. „Vážení, navrhujem, aby sme si išli zatrsať niekam do podniku,“ predbehol jej výbuch zlosti.

„Dobrá didžina nie je zlá... Aspoň sa chalani vybúria... A baby zasa môžu ukázať, čo v nich je...“ takto duchapľne viacerí vyjadrovali súhlas.

Postupne dopíjali a zberali sa na odchod. Magda samozrejme spolu s nimi. Odrazu si uvedomila, že Aneta sa neoblieka.

„Anet, povedalo sa všetci! Hádám nesklameš,“ prehovárala kamarátku.

„Perfektný večer, čo u teba začal, musíme suprovo ukončiť,“ pridral sa Peter. Jeho slová brnkli na citlivú strunku Anetinej samolúbsti, jej pohľad sa zmenil na zmierlivejší.

Išli všetci.

2. KAPITOLA

V miestnosti bolo nafajčené, dunivá muzika hrala hlasnejšie, ako bolo zdravé. Baby besneli na parkete, Aneta nútene prešľapovala z nohy na nohu, občas zavlnila bokmi. Len nevyzerat' trápne, len sa im aspoň troška podobat'. Chalani si pri barovom pulte dávali do nosa ďalší drink. Pri ich stole nebol nikto a nikto si ho ani nevšimal. Keď sa spotení zviezli na stoličky, zazvonil telefón. Aneta sa práve rozprávala s Petrom. Nebol to zvuk jej mobilu, napriek tomu podvedome čiahla po kabelke. Aspoň sa pozrie, či nemá zmeškaný hovor a hlavne, koľko je hodín. Už ju to tu fakt nebaví. Je načase vyparit' sa.

Rukou ohmatávala bok svojej stoličky. Na ľavej strane kabelka nevisela, skúsila pravou rukou... Nič.

„Prepáč,“ povedala Petrovi, otočila sa a hľadala všade dookola. Nebolo jej na sedadle, ani pri nohe stola, ani na žiadnej inej stoličke.

„Dočerta, decká, kto si robí žarty? Kde ste mi skryli kabelku? Fero, nemáš v tom prsty?“

„Mám iné záujmy, ako sa pohrávať s tebou a tvojou kabelkou,“ Fero nápadne žmurkol na Magdu. Aj v tom nepríjemnom rozpoložení Anetu bodlo jeho nemiestne vyjadrenie. Bol jej ľahostajný, napriek tomu sa jej dotklo, že mu sama nestojí ani za myšlienku „pohrávať sa...“. Zato Magde venuje úsmev ako hollywoodska hviezda.

„Čím je tá... zaujímavejšia ako ja?“ zúrila v duchu. Potom sa spamätala. „Nieкто mi ukradol kabelku!“ skríkla s hrôzou v hlase.

„Tú z pravej hadej kože?“ úprimne sa zhrozila Magda.

„Fíha, fakt máš kabelku z pravej hadej kože?“ zapískal Fero.

„Mala som. Už asi nemám!“ zlostne štekla. „Čo mám robiť, čo budem robiť, prachy... Na tie kašľať, ale doklady, bankové karty a kľúče od bytu,“ zakvílila.

Peter vyskočil: „Treba zavolať políciu,“ povedal rezolútne. „Idem za ochrankármí, nech zamknú dvere, možno je zlodej ešte tu,“ vstal a bežal k východu.

„Čo mám spraviť, zamknúť dvere? Zbláznil si sa? Volať políciu? Majiteľa zavolám, ten nech rozhodne,“ zhúkol mu svalnatý, holohlavý mladík s tupým výrazom tváre rovno do očí a vysúkal si rukávy.

„Chod' k svojmu stolu, hneď sme tam. Kde to vlastne sedíte?“ spýtal sa arogantným tónom, s bratislavským dialektom v hlase, a rozhliadol sa po miestnosti. Rozruch okolo stola bol neprehliadnuteľný.

„Jáj, hentam, kde jačí tá zúrivá hysterka!“ pohodil hlavou k miestu, kde sa Aneta hlasno rozčuľovala a gestikulovala rukami.

„Áno, tam,“ zašomral Peter a rezignovane sa pobral za kolegami. Nechcelo sa mu dostať od toho svalovca po papuli, na to si priveľmi cenil svoj chrup.

Majiteľ sa nijako neponáhľal. Prešlo aj päť minút, kým sa objavil.

Pri ich stole zastal nízky muž oblečený celý v čiernom, na krku mal hrubú zlatú reťaz, na ruke rovnaký náramok a na prste veľký prsteň, pripomínajúci starú historickú pečať kráľov. Zjavne svoj úbohý výzor a nedorastenú výšku dopĺňal váhou zlata na svojom tele. Lemovali ho dvaja bodyguardi pripomínajúci gorily.

„Problém, mládež?“ spýtal sa majiteľ sucho a cível Magde do výstrihu. Nezmenil smer pohľadu, ani keď Aneta vzrušene jachtala o odcudzenej kabelke. Až keď Fero vyslovil slovo „polícia“, šľahol po ňom divými očami, skoro sa mu vpili do mozgu. Pristúpil bližšie, o dva kroky sa posunuli aj bodyguardi.